

A megváltás (A boldogság) mágikus értelméről

Kozma Szilárd karma és családásztrológus: A Karma-oldás és a tudatos élet-irányítás szükségére figyelmeztető sorsjelek (Az anyagi – pénzügyi gyengülés és a betegségek, valamint a balesetek is, egyaránt a sors-zavarnak, tehát a személyi spirituális eltávolodásnak, a találó népi közmondásunk szerint, a „rosszul járásnak” a jelei. Vagyis: az auránk (spirituális struktúránk) romlásának a komolyan veendő, sőt, bizonyos esetekben vészjelző, tehát komolyabb sorskezelést- és alapállás változtatást jelző sors-jelei.) A rendeltetésünk és az ahhoz kötött életfeladataink, de főként az un. földkarmák kapcsán, több ide vonatkozó tapasztalat után, el kell mondanom egy régi, de most már véglegesen és száz-százalékosan beigazolódott megfigyelésemet. Ezt azért sikerült csak ilyen későre észlelnem, mert a sorsképletemből kiindulva, nekem látszólag nincsenek ilyen jellegű, tehát gazdasági vonatkozású személyi életfeladataim (Az un. földjegyekben és földházakban sem tartózkodnak bolygók, vagy karma-pontok a horoszkópomban.) és talán ennek megfelelően is, soha nem érdekelt különösebben az, hogy ilyen vonatkozású tevékenységet folytassak, hogy a kellettnél, tehát az abszolút szükségesnél több pénzt keressék. Az viszont, hogy az asztrológusi munkámmal miképpen kereshetnék annyi pénzt, hogy a gyermekszámomban egyre gyarapodó – bővülő családom számára ne csak megélhetést, de megfelelő életteret is tudjak biztosítani, bizony sokszor felmerült és egyre intenzívebbé vált a Turula (A harmadik gyermekünk) megfogánása időszakában. E kérdésen töprengve, azt észleltem, hogy hiába nőtt az asztrológusi hírnevem például, mert soha nem lett sokkal több pénzünk, hanem mindig csak egy kicsivel több mint azelőtt (De kevesebb sem), még a negyedik babánk, a kis Réka megszületése után is. És én ezt, valahogy, valamiért természetesnek is vettem.

Kozma Szilárd karma és családásztrológus: A Karma-oldás és a tudatos élet-irányítás szükségére figyelmeztető sorsjelek (Az anyagi – pénzügyi gyengülés és a betegségek, valamint a balesetek is, egyaránt a sors-zavarnak, tehát a személyi spirituális eltávolodásnak, a találó népi közmondásunk szerint, a „rosszul járásnak” a jelei. Vagyis: az auránk (spirituális struktúránk) romlásának a komolyan veendő, sőt, bizonyos esetekben vészjelző, tehát komolyabb sorskezelést- és alapállás változtatást jelző sors-jelei.) A rendeltetésünk és az ahhoz kötött életfeladataink, de főként az un. földkarmák kapcsán, több ide vonatkozó tapasztalat után, el kell mondanom egy régi, de most már véglegesen és száz-százalékosan beigazolódott megfigyelésemet. Ezt azért sikerült csak ilyen későre észlelnem, mert a sorsképletemből kiindulva, nekem látszólag nincsenek ilyen jellegű, tehát gazdasági vonatkozású személyi életfeladataim (Az un. földjegyekben és földházakban sem tartózkodnak bolygók, vagy karma-pontok a horoszkópomban.) és talán ennek megfelelően is, soha nem érdekelt különösebben az, hogy ilyen vonatkozású tevékenységet folytassak, hogy a kellettnél, tehát az abszolút szükségesnél több pénzt keressék. Az viszont, hogy az asztrológusi munkámmal miképpen kereshetnék annyi pénzt, hogy a gyermekszámomban egyre gyarapodó – bővülő családom számára ne csak megélhetést, de megfelelő életteret is tudjak biztosítani, bizony sokszor felmerült és egyre intenzívebbé vált a Turula (A harmadik gyermekünk) megfogánása időszakában. E kérdésen töprengve, azt észleltem, hogy hiába nőtt az asztrológusi hírnevem például, mert soha nem lett sokkal több pénzünk, hanem mindig csak egy kicsivel több mint azelőtt (De kevesebb sem), még a negyedik babánk, a kis Réka megszületése után is. És én ezt, valahogy, valamiért természetesnek is vettem. És nem csak azért töprengtem el ezen a kérdésen, mert a gyermekek száma és így a család gazdasági igénye folyamatosan nőtt, majdhogynem az asztrológusi hírnevemmel egyenes arányban, hanem azért is, mert az erdélyiek és főként a székelyföldi magyarok csak abban az esetben rendelnek (legalább is tölem…) horoszkópot, miután jól szétnéznek a világban, illetve, „valamiért, ”sajnos csak azok a székelyek és Erdélyiek rendelnek horoszkópot, akik külföldön élnek… Így hozzám inkább azok a Magyarországi személyeknek a rendelései érkeznek el, akik csalódtak az ottani asztrológusok munkájában, illetve, elégtelennek találják a Mo-i kollégáim által végzett un. klasszikus asztrológiai (Tehát a karma-pontok által jelzett negatív meghatározódások mély-, és széles körű értelmezését nem tartalmazó, egészen pontosan: azt hiányoló!) asztrológiai sors-feltárásokat. Az utóbbi időben viszont, egészen pontosan, a Gerle Éva által indított és kilenc hónapon át tartott gazdasági tönkretételemet célzó rágalom-háborúnak a csúcspontjára idején, kénytelen voltam az alatt leírt spirituális jelenséget, vagyis a Szaturnuszi sorserőknél ezt a fajta működési mechanizmusát is megfigyelni, hiszen egy adott ponton, már evidenssé vált, hogy nem csak, illetve nem teljesen csak a Gerle Éva rám vonatkozó, internet szerte terjesztett gúnyos mocskolódása az, ami miatt egyre kevesebb rendelést kapok, hanem az is, hogy egy ide vonatkozó, bizonyos spirituális megvilágosodás megtörténéiséig, az is hozzá járult ahhoz, hogy ténylegesen „leszegényedjünk”;, hogy én is, és Viola (a feleségem) is elhittük, hogy amennyiben ez a több – És ráadásul a mi a nevünkben készített és működtetett! - blogon is folyó, sátánian gúnyolódó hadjárat nem fejeződik be, Gerle Éva és a feminista bünszövetségesei csakugyan el tudják érni a kitűzött céljukat. Azt rég óta tudtam, hogy a negatív hitnek is van szegénységet és betegséget materializáló mágikus ereje és hatása, de korábban nem volt alkalmam ezt ekkora mértékben megtapasztalni… Ezen a, korábban is felmerült megfigyelésem szerint tehát, amikor hagyjuk magunkat az „ellenségeink” (A feltáratlanul és ezért oldatlanul maradt karmánkra a figyelmünket felhívni hívatott sorseszközeink!) által, a lelki – mentális egyensúlyunkból kibillenteni és így, ezáltal szellemi "éberség-vesztett" állapotba kerülünk, vagyis, amennyiben, akár tudatlanságból, akár kényelemből hagyjuk magunkat szellemileg-erkölcsileg megzavarni egy, vagy több ránk folyamatosan és szokatlan inetnzítással ható személyes ellenségeskedés, negatív élet-esemény, vagy sors-jelenség által, illetve egy, lerázhatatlanul és elháríthatatlanul csökönyösen minket támadó (eszelő) személy által, a menthetetlenül bekövetkező (többnyire rejtett) spirituális zavarunknak az első jele, vagyis következménye az, hogy el kezdenek apadni az anyagi javaink. Hogy kezd gyengülni az anyagi helyzetünk. Ennek különböző látszólagos felszíni – objektív: anyagi – okai lehetnek, annak a függvényében is, hogy miként, milyen munkával keressük meg az egyéni, vagy a családjunk megélhetéséhez szükséges jövedelmeinket. Akik egyéni vállalkozók, hamarabb, mondhatni azonnal megkapják ezeket a belső, spirituális

magtartási korrekciók szükségét jelző, negatív sorsjelzéseket. Azoktól, akik rendkívülien jól bejáratott jövedelem-szerzési lehetőségekkel rendelkeznek, például egy konjunkturalisan felkapott (divatos) szakmával, vagy intézményileg vannak, havi fix-keresettel a gazdasági ingadozások ellen biztosítva, más utakon szívja el a sors az anyagiakat, és megdönthetetlen biztosítottság esetén (Ti. esetleg egy egész nemzeti gazdasági rendszernek kell bedőlnie ahhoz, hogy egy különlegesen jól biztosított személy vagy család gazdaságilag teljes csődbe kerülhessen.), az ilyen jellegű sorsjelzések más sors-romlási formákban jelentkeznek. Megjegyzem, hogy a pályakorrekcióra figyelmeztető sors-jelző, ellenséges „segítség” tehát, csak akkor tud érvényesülni, ha nem vagyunk havi fizetéssel biztosított állami, vagy cég-alkalmazottak, hanem magán-vállalkozó, egyéni gazdák. – Ezért is ragaszkodom én többek között annyira az önálló - egyéni vállalkozói státuszomhoz. Amennyiben ezt a jelt - ezeket jeleket - nem vagyunk képesek felismerni és a jeleket helyesen értelmezve a szellemvilágunkban (A mentalitásunkban) a szükséges korrekciókat elvégezni, akkor már nem csak a szegénység, az elszegényedés következik, hanem azoknak a szerveknek, vagy testrészeknek a megbetegedése, amelyek fizikai funkciója, analogikus kapcsolatban áll az illető probléma - jelenség - személy (a jellegzetesen negatív személyi tulajdonság!) által megtestesített spirituális öserővel, vagy az egész konstelláció (konstellációk) által megtestesített morfogenetikus erőterekkel. Ha még ekkor sem tudunk észbe kapni és a megfelelő mentalitásbeli hibákat kijavítani, és ehelyett kizárólag csak az orvosoknál és a gyógyszerek által próbáljuk elérni a gyógyulásunkat, akkor számíthatunk arra, hogy a láthatatlan dimenziókban elkezdődik a sorsunk teljes körű, de csak hosszú távon (vagyis „már későn”) észlelhető megromlása, előbb csak így, tehát anyagi, majd lassan – lassan, egészségi, majd párkapcsolati, családi, társadalmi, stb. szinteken is. A pénzünk érzékelhető fogyatkozása, illetve a más, gazdasági vonatkozású veszteségek – ilyen lehet pl. egy szerencsének mondott autóbaleset is, amelyet megúszunk különösebb egészségi, test-károsodási következmények nélkül, de amely okoz anyagi veszteséget még akkor is, ha a biztosítók mostanában „kártalanítanak”. – csak finom, szaturnuszi (sors-) figyelmeztetések tehát arra, hogy nagyon eltévelyedtünk és eltértünk a személyi karma-oldási és boldogulási – megváltódási (spirituális) utunktól, hogy tehát „rosszul járunk”. Ezek tehát még finom, de egyértelmű jelzések arra vonatkozóan, hogy „rosszul járunk”, hogy nem a karmánk oldását (És így: nem a boldogulásunkat) szolgálta az azt megelőző, sok hetes, sőt: több hónapos életvezetésünk, hanem fordítva: a karmánknak a vastagítását, erősítését, végeztük és még hozza intenzíven, az egész sorsunkban – életünkben. Vagyis, az „egész-ségtelenné” válásunk érdekében „ügyködtünk”, szorgoskodtunk.

Figyelmeztető sorsjelek II. A váratlan és igazságtalan személyi bántalmak jelzései. Azt az ördöginek látszó, de valójában isteni eredetű sors-logikát, amit ezen írásomban ki van fejtve, nem én fedeztem fel, hanem előttem már őt, sőt, talán tíz ezer évvel is ismertek a beavatottak, és amit az alkímiai ismeretekkel is rendelkező Karl Gustav Jung német pszichológus úgy fogalmazott meg, hogy: „Az áldozat mindig kihívja maga ellen a gyilkost.” Persze, ez nem jelenti azt, hogy az (Tisztességes, korrekt!) igazságszolgáltatás logikáját meg kellene fordítani, vagy azt relativizálni lehetne, hiszen az áldozat „szükségletei” semmiképpen nem mentik fel a gyilkost a vétke alól. Nem tudom, hogy az előző lapszámban kifejtettekben a Sz. I. olvasói mennyiben és ha igen: mekkora mértékben ismertek a saját életükben (is) előforduló kiemelkedő, pozitív, vagy negatív eseményekre (A meggazdagodási – elszegényedési, „egészségesedési” – megbetegedési) sors-történeteikre? Az igazság az, hogy nagy misztérium és végeredményben, annak, aki nem rendelkezik asztrológiai – asztrológusi látás-móddal, igen nehéz, még csak fel is fogni, nem, hogy elfogadni azt, hogy a huzamosan fennmaradó és intenzíven átélt pozitív, vagy negatív, un. belső élményeinknek, a szép és világos, vagy az agresszív és zavaros ellentmondásos gondolatainkra és képzelgéseinkre a külvilágunk (És ebbe a külvilágba a testünk is bele tartozik!) azok természetének megfelelően, konkrét tárgyi szinten „válaszol”, azt megjeleníti. Aki ilyen irányban szeretné művelni és erősíteni a megértési és képzelgési erejét, szívőből ajánlom a Solaris c. film többszöri megnézését, illetve a film forgatókönyve alapjául szolgáló, azonos című kisregényt. Mindaz tehát, amit az előző cikkben a figyelmeztető jelekről leírtam, annak a világaxiómának a tárgyi – valóság szintjén megjelenő részletes „tény-rendszerét” képezi, amely Tabula Smaragdina második pontjában van kinyilatkoztatva, a következő képpen: „Ami lent van ugyanaz, mint ami fent van, és ami fent van, ugyanaz, mint ami lent van…”

Annak a racionális magyarázatát és – logikus okfejtését, hogy ez miért van így…, nos, azt most, ezen a cikken belül, nem tudom vállalni. Egyrészt mert az olyan, az olvasók számára száraznak és elvontnak tűnő metafizikai értelmezéseket igényelne, amit éppen emiatt, a szerkesztők sem szívesen vállalnának. Másrészt ennek a kimerítőn érthető magyarázata, majdhogynem az egész metafizikai létezés ok – okozati összefüggés-leírását követelné, amit ugyancsak nincs szándékomban itt és most végezni, még akkor sem, ha, valamilyen csoda folytán a SZ.I. a szerkesztői helyt biztosíthatnának erre. Ezeket az okfejtéseket viszont elolvashatják a megjelent, vagy a megjelenő könyveimből, de leghamarabb az interneten található honlapjaimról, portálomról. Egyelőre arra kérem tehát önöket, hogy higgyenek, nem csak nekem és Hermész Triszmegisztoznak (A Smaragd Tábla szerzőjének), hanem más szerzőknek és spirituális témákkal foglalkozó előadóknak, és tegyünk meg még egy lépést előre a témában és vizsgáljuk meg ezt, az un. tükrözési jelenséget, azon a területen is, amely a lelki és szellemi állapotunkat még jobban „megviseli”, mint az un. objektív és száraz természet világa, ahol és ahonnan azokat a „hihetetlen”, de mégis egyértelmű sors-visszajelzéseket kapjuk, amelyekről ez idáig írtam. Figyelmünket fordítsuk tehát a személyes (szerelmi, családi, rokoni, ismerősi, baráti és munkatársi – üzlettársi, hivatalos – hivatalnoki) kapcsolat-rendszerek világára és ott vizsgáljuk meg ezt az isteni eredetű, de számunkra ördöginek látszó, sors-jelenséget. Azon a területen tehát (szerelmi, élettársi, és családi viszonyok), ahol a legtöbb, akár halálosan is megbetegíteni képes sértést és sebet kapunk, amennyiben érzékenyek, illetve túl érzékenyek vagyunk, vagy, ahol mi osztogatjuk, akár öntudatlan ártatlanságunkban, akár céltudatosan ezeket a, néha akár végzetesnek

is bizonyulható sebeket, az átélők számára egyes esetekben valósággal pokoli a helyzet, és, amint írtam, ha nem ismerjük a logikát, ez egyesek számára, az itt elszenvedett mentalitás-változtatási szükségét is jelző „igazságtalanság”, akár halálos kimenetelű is lehet. Vizsgáljuk meg tehát a vonatkozó hatásokat és vissza hatásokat… Abban a spirituális sors-értelmezési életkörben, amelybe tudatosan beléptem 23 évvel ezelőtt, ma már szinte közhely számába megy mindaz, amit a korábbi fejezetben leírtam. Sőt: maga, az asztrológia tudománya is, tulajdonképpen azon a szellem-világ, illetve a spirituális erők és hatalmak (törvények) között és az anyagi – természeti világ között létező, egyetemes analógia – törvénye által diktált a kölcsönös megfelelési összefüggéseknek a létezésén alapul, amit, a fent említett Hermészi világ-axioma, tehát ez, az alkimista kinyilatkoztatás kifejez. Az asztrológiában és a metafizikában tehát, tudva levő, hogy az anyagi világ és az un. szellem- világ, illetve a spirituális és a kauzális világ között egy olyan (A Ciklus és a ritmus, illetve az ok és az okozati hatás-mechanizmusok és az előfeltételek egyetemes törvénye miatt, az időben azért, persze, hogy jó-bőven eltolt! Tehát azt a meghatározást, hogy „Van” abszolút időben, tehát idő feletti állapotban kell érteni, hiszen az asztrális, majd az energetikai és végül az anyagi változások, csak egy bizonyos idő elmúltával követik és tükrözik a szellemi – mentális változásokat.) megjelenítési (tükröződési) jelenség létezik, vagyis egy olyan szimbolikus anyagi megjelenítési következmény-rendszer létezik, amely szerint, az anyagi létben megjelenik, az ami a szellemi világunkban már rég óta szellemi valóság ugyan, de az anyagi jelekre és jelzésekre beállított és szakosodott észlelésünk számára még nem felfedett. Egy olyan, bennünk létező, de még számunkra sem tudatosult szellemi valóságot jelenítenek meg tehát kívül és egyértelműen számunkra a külső (Tehát számunkra anyagi!) változások, amelyek még általunk nem átvilágítottak és nem tudatosítottak, de a számunkra az adott időben és térben, számunkra nagyon fontos személyi megismerési (önmegismerési) szükségletet jelentenek... Ez alapján tudomásul kell vennünk azt is, hogy minden belőlünk intenzív fájdalmat, (Akár testi, vagy akár lelki: érzelmi - mentális) vagyis szenvedést kiváltó, illetve: a belőlünk, huzamosabban tartó és intenzívebb zavart, vagy félelmet kiváltani képes „Sors-be – nyomások”, vagy, a számunkra nagyobb kárt okozó események, csak és csakis akkor történnek meg, hogyha erre, (Az elszenvedett anyagi kár, vagy fájdalom, (fájdalmak) miatt figyelmen kívül semmiképpen nem hagyható eseményre – benyomásra, mint spirituális alapállás változtatási szükségre a figyelmünket felhívó eseményre), elkerülhetetlenül szükségünk van. Hiszen, ezen sors-figyelmeztetések nélkül, nem vennék észre magunkat és nem változtatnánk az valóságnak, sok esetben nyakas-ostobán ellenálló, vagy a zavarodott magatartásunkon.

Amint fentebb jeleztem, párkapcsolati, vagy családi viszonyok szintjén tehát ezt a tudatosítási (karma-oldási) szükségletet látjuk megjelenni akkor, amikor például a szerelmünk, vagy a férjünk – feleségünk „meg család” valakivel alattomban (És mi később megtudjuk), vagy ha anélkül is, de egyik napról a másikra „csak úgy” hátat fordít nekünk és elhagy. (Legrosszabb esetben: meg hal.). Vagy, amikor valamely, különösebb gonddal nevelt gyermekünkről van szó, ez a kamasszá, fiatal - nagykorúvá, vagy felnőtté vált gyermekünk kiábrándító tettet hajt végre, és nem csak, hogy megszökik és elhagy bennünket a szerintünk hozza (Őszintén: hozzánk, a mi erkölcsi, gazdasági, vagy intellektuális rangunkhoz…) méltatlannak vélt szerelméért (Ami majdnem, természetes) és ezzel a mi szemünkben „tönkre teszi” azt a „szép jövőjét”, amelyet mi számára másként képzeltük el. Egyesek ebbe is bele tudnak sérülni lelkileg… De ez nem akkora „szerencsétlenség” mint az, ha a szeretett gyermekünk elkövet, valami olyan cselekményt (esetleg tényleges gaztettet), amely nem egyezik a mi erkölcsi rendünkkel, illetve, azzal az erkölcsi koncepcióval, amelyben felneveltük, vagy, hogyha ugyanaz egyenesen az ellenségünk pártját kezdi fogni, az ellenségünk oldalára áll és esetleg még támadni is kezd. (Vagy, ugyancsak, ha valamiért meg hal idejekorán.) Anélkül tehát, hogy ez, amit mondok, „az elkövetőt” (amennyiben tényleg elkövető és nem un. ártatlan áldozat maga is, egy hirtelen halál esetében pl.) egy pillanatig is felmentené és attól függetlenül, hogy, a hatás – visszahatás egyetemes törvényének az alapján, annak is le kell majd valamikor aratnia az árulása (A legtöbb esetben, első sorban az önárulása.) következményeit, tudomásul kell vennünk, hogy a rezonancia egyetemes törvénye alapján, igen is, a reflex-szerű, „természetes” lelki és szellemi ellenállásunk és ellenállásaink miatt számunkra rendkívül fájdalmas, sőt: lelki és esetleg még testi gyötrelmekkel is járó, „igazságtalan” esemény, igen is, számunkra is, egy belső, és esetleg külső mentalitás-változtatási szükségeket jelző, sőt: esetleg erőszakosan igénylő, új élethelyzetet – a régi élethelyzeteket megváltoztató sorsalakulást hoz létre, amely a részünkről is új (külső és belső, főként belső!) magatartási és viszonyulási formákat, esetleg új gondolkozási és valóság-ítélési formákat spirituális alapállást igényel.

Nem vagyok fasiszta élet-szemléletű személy, nem, hogy nem szeretem az erőszakot, hanem az egyenesen zavar ha olyan környezetben történik, amelyhez bármiféle közöm is van, annak ellenére, hogy „öreg” karate mester vagyok. Sőt, magam is szenvedtem el, nem csak korai (csecsemő) gyermek-halált, meg annak az anyja részéről később, elképesztően „pofátlan” megcsalásokat, meg elhagyást, sőt: cserbenhagyást, nem is egyszer. És megcsalásos – elhagyást nem is csak a volt feleségemtől, hanem korábban többször is. Igaz, az amit a volt feleségem művelt, jobban mellbe – és földhöz vágott, mivel ebben az esetben, egyenesen elképesztő volt a kegyetlen felelőtlenség is, amivel a közös gyermekeink sorsát kezelte. Sőt, rafinált „jobb- és szabadabb” élet-ígéretekkel, amelyeknek semmi, de semmi gyakorlati beváltási lehetősége nem volt, a nyáron az általam nevelt 18 éves lányunkat is magával rántotta a hazudozások labirintusába és a sötét titkolózások fertőjébe, úgy, hogy a gyermeket azonnal vétkessé is tette velem szemben, és ezzel a rafinált gonosztevéi húzásával, ha nem is közvetlenül, de áttételesen ellenem és a velem maradt családtagok ellen fordította és egyben lehetetlenné is tette (egyből elzárta) számára visszatérést. De, a valóság úgy is az, hogy ez a veszteség rengeteg általános mentalitási és életgyakorlati változtatási szükségre nyitotta rá a szememet, ezt követően sokkal lazábbá, szabadelvűbbé válhattam olyan, a gyermekek „jogosnak” képzelt féltéséből adódó nevelési kérdésekben, amelyek igencsak szorítottak bizonyos értelemben, másrészt meg a korábbinál sokkal elmélyültebbé és határozottabbá válhattam

bizonyos gyakorlati és spirituális jellegű gondolkozási és életvezetési kérdésekben. Így a sokadjára érhettem és tapasztalhattam meg azt most újra, amit a kinyilatkoztatás így fejez ki: „Ismerjétek meg az igazságot és az fel fog szabadítani benneteket.” Magamat becsületes írástudónak szeretvén tudni, és nem tartózni semmiképpen a tudás-áruló írástudók közé, azt is el kell mondanom viszont, hogy a két évtizedes gyakorló asztrológusi (sors-figyelői, sors-értelmezői) megfigyeléseim szerint, ezeknek a sorsjelzéseknek az értéke fordítottan arányos a sokszor rendkívüli fájdalmat, sőt: egyes esetekben szünni nem akaró szenvedést okozó „igazságtalan” mivoltával. Értetőbben: ezeknek a sors-jelzéseknek a spirituális értéke (Amely tehát leleplezve és teljes mélységében megértve képes az igazi egészséghez és boldogsághoz - a megváltáshoz minket elvezetni!) annál nagyobb, minél igazságtalanabbnak néz ki, pl. az esetleg általunk is elkövetett kihágás-értékéhez mérten, a „sors-büntetés”. Én nem vagyok egy gyorshajtó autóvezető pl., elég sokan, sőt, ha úgy vesszük, nagyon is sokan megelőznek ha autót vezetve igyekszem valahova, pedig a Zafira úgy gyorsul mint egy Ferrari. És még akkor is, ha én sietek kissé jobban a kellettnél valahova. Mégis, az utóbbi években elég gyakran kaptam gyors hajtásért büntetést, de mindig úgy, hogy a sebesség-mérő rendőrautó olyan helyen állt, ahol én helyiségen kívüli helyzetben tudtam magam és annak megfelelő (helyiségen kívüli) helyzetnek megfelelően egy ‐ egy, szerintem igen lassan „cammogó” kisautót megelőztem, olyan szakaszon tehát, ahol már nem voltak házak. Pl. legutóbb Korondon, ahol a helyiség-határt jelző táblát elköltöztették az atyai eltérőig. Rögtön a legnagyobb büntetést szabta ki rám, a leintő rendőrnek az írnok-társa, és a könyvemet is letiltatta egy hónapra. Rögtön tudtam, hogy ez amiatt történt, mert túl türelmetlen voltam és a néhány napja az anyjához szökött lányom ügyét azonnal le akartam tudni, pro vagy kontra értelemben. Tehát, őszintén-röviden: vagy haza jön mihamarabb, vagy mehet tőlem a fenébe. Persze, hogy egyik sem történhetett meg olyan hamar, tehát még a könnyebbnek tűnő eleresztés ‐ elbocsátás (Megbocsátás) sem. Rengeteg metafizikai és gyakorlati megérteni valóm volt még hátra, aminek csak és csakis így, ezzel a sors által rám kényszerített, magyarázat-kereső kérdések felvetésének az útján járhattam a végére.

Sőt, amikor ki akartam venni egy hónap múlva a Csíkszeredai rendőrségen a könyvem, ki derült, hogy még egy hónapot kell rá várnom türelemmel, mivel januárban, Mo-ról jövet is megbüntettek Kutya falva és a következő falú között, egy majdnem azonos helyzetben, és a két kihágás között nem telt el több mint 6 hónap. Három nap volt mindössze az eltérés. Tehát ha négy nappal később járok autóval Kond határában, nem történhetett volna ez meg. Sőt, az ablakos rendőrtiszt azt is elmondta, hogy Korondon a határt azért tolták el 2,5 kilométerre, hogy azon a szakaszon emelkedjenek fel tízszeresére a telek-árak, és így a szegény telek-tulajdonosok is részesülhessenek a Korondiak keményen növekvő gazdagodásából. Én persze, nem haragudtam sem a lekenyerezett Korondi, vagy más polgármesterekre, sem a falú végén jóval túli domb aljánál lesben álló rendőrökre, hanem neki álltam még tüzetesebben megvizsgálni magamban azokat az okokat, amelyek kizárólag csak rám tartoztak az anyja által, primitív gazdasági érdekből törbe csalt lányom elszökésének az ügyében. És mondhatom eredménnyel. Pl. olyan, személyes étrendi változtatásokat is sikerült megvalósítanom, amire évek óta csak készültem, csak készültem és mindig csak halasztottam, halasztottam egy jövőben kedvezőbb évszakra és évről évre, és aminek a megvalósításának köszönhetően, most sokkal könnyebben érzem magam és kevésbé „leterheltnék” időben és a szó szoros értelmében is: térben. Tehát, nem csak az által figyelhetek jobban oda a nálam maradt gyermekek nevelésére, mert így egyel kevesebbre kell gondom legyen, hanem az által is, hogy nem kell a saját anyagcsere-szükségleteim kielégítésével annyi időt eltöltenem. Arról nem is beszélve, hogy általuk is, könnyen követhető, jó példával járhatok előre. Záró, és remélhetőleg egész életre rögzítő ismétlésként tehát: a kellemetlen és fájó és sértő és kártokozó sors-élmények és élettapasztalatok nem másak, mint elmeredt, vagy még átvilágítatlanul maradt karma-részekre a figyelmünket felhívni hivatott „isteni származású, isteni akaratot közölni hivatott események” és annál fontosabb és mélyebb és sokrétűbb, de feltétlenül szükséges ‐ megvilágosodást, életprogram átvilágítást, egyéni élet-rendeltetés megismerést (fel-ismerést és be-ismerést, vagyis belső megismerést) hivatottak szolgálni, a további öntudati fejlődésünket előidézni hivatott, belső és külső mentalitás-változtatásra kívánják felhívni a figyelmünket ezek a szélsőségesen fájó és bántó sorsesemények (A sorsjelek!), minél igazságtalanabbnak látszanak a hétköznapi logikánk és főként az önérzetünk, a a felelősség-hárító, spekulatív (Judási!) gondolkozásunk számára.

II. ARRÓL, HOGY MICSODA IS, TULAJDONKÉPPEN A FENT LEÍRTAKNAK AZ ÉRTELME

Kozma Szilárd: A kicsi - személyi tudat és a határtalan isteni léttudat egységéről. „De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, és a kik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be.” (Názáreti Jézus) Mind Hamvas Béla, mind sokan mások, akik közé magam is sorolom, azt valljuk, hogy a kereszténység, mint spirituális tan, egyáltalán nem abból áll, hogy kérjünk Jézus nevében bármit is az atyától, mert azt meg fogjuk kapni, és akkor slussz ‐ pász, már nem is kell gyakorlati életfeladatokat, tehát kockázatot, meg felelősséget (Keresztet) vállalni, nem kell igényes spirituális értéktudattal, az egyetemes törvényekkel összhangban élni, mert úgy is mindent megkapunk, ami csak kell Jézus-Krisztustól, illetve az Atyától, akit ő számunkra „képvisel” a vallásos dogmák szerint. E tévhit szerint tehát, az egész boldogságunk és egészségünk, csak azon múlik, hogy az „egy szülött Jézus-Krisztuson” keresztül kell mindazt kérni, amire szükségünk van és, ha jó fiuk és lányok vagyunk, meg is kapjuk mindazt amit kértünk. Pénzt, egészséget, tudást, hatalmat és minket szerető, minket boldoggá tevő, önmagát értünk mindig feláldozni kész, „jól szexelő” élettársat. - Ez a legpóriasabb vallások ismérve. Ti., hogy mindenféle, földi és túlvilági létünkre vonatkozó isteni protekcióban lesz részünk, amennyiben a vallásalapító ‐ Akiről, ebben az esetben, azt is tudjuk, hogy még csak nem is akart vallást alapítani… ‐ Szellemiségén, lelkén keresztül kérjük a szükségleteink és vágyaink kielégítését az Isten-atyától…Ez egyszerűen vicc! A keresztény szellemiség fundamentuma éppen, hogy nem a misztikus koldulásról ‐ üdvösségért, vagy jó

életért való folytonos könyörgésről – szól, még akkor sem, ha csakugyan, esetleg, kérni is lehet azt, amit el szeretnénk érni, de úgy véljük, hogy az, a megszerzés, elérés, gyakorlati erő-készletünket meghaladó nehézségekbe ütközhet! Persze, hogy határozottan és bátran gondolkozni és képzelegni is kell az elérendő céljainkról és megszerzendő dolgainkról, mert máskülönben mi lenne az, ami a teremtés és a mágia törvényét mozgásba hozná a javunkra, ha nem a teremtő képzeletünk és gondolatunk ereje? Népiesen szólva, a sült galamb nem repül magától a szájunkba. Tenni is kell érte, mind a gyakorlati anyagi-tárgyi világ szintjén, mind a képzeleti és a mentális képzeleti – képzelgési képességeink szintjén. De másfelől az is bebizonyosodott a gyakorlatban, hogy:

„Keressétek Isten országát és mindent, amire csak szükségetek van, meg fogjátok kapni ráadásul.”

A mennyek országa viszont egy olyan fogalom, amelynek a megértése rengeteg pozitív és negatív személyes spirituális tapasztalatot igényel. Ennek az „ország-állapotnak” a keresése viszont nem alázatoskodó és tartalom nélküli vallásos szertartások végrehajtásából, valamint vallásos könyörgésekből áll, hanem szeretet-képesség és áldozat-képesség – növelésből, szellemi világosság és értelem- növelésből. Az én spirituális sorsfigyelő, de gyakorló asztrológusi tapasztalataim szerint tehát, éppen hogy fordítva van a gyakorlatban, mint ahogyan az vallásosok képzelik azt. Vagyis, éppen úgy, ahogy Jézus tanította eredetileg: Nevezetesen, a „mennyekben” (Tehát ahol nem férnek hozzá a rablók) való Boldogság-képesség (Világosság- Szeretet egysége) nevű, „kincs-létrehozás” – következtében - Ott, a legmagasabb öntudatunk: az isteni Én-tudatunk szintjén tehát, vagyis a mennyben, ahol nem csak, hogy a rablók nem férnek hozzá, de még a moly (Az árnyék-énünk) sem rága szét... – jönnek létre, születnek meg a normális élethez szükséges anyagi javak idea-csírái, az életszükségleteinknek az ősideái, csakúgy mint az igazi élettársunkkal való találkozásunk lehetőségének is. Azzal tehát, akivel tényleg boldogok lehetünk. Vagyis abban áll az egyetemes boldogság-képességének az elérését jelentő, Bolond – Boldogságon és keresztény megvilágosodáson alapuló hit (Az a finoman szublimált kincses erő tudvalevőleg, amely Buddha szerint még a gyémántot is elvágja), hogy: „Akinek nincs attól elvételük, és akinek van annak még adatik”. És abban, hogy: „Aki meg akarja nyerni életét elveszti azt, és aki feláldozza az életét, megnyeri azt.” Meg: „Az Én váramat (Vagyis: a „Vagyok aki Én vagyok” (Vagyok az É-tudat) – tudatot az ellenségeim, vagyis a negatív sorsjelzéseim építik, azért lesz az olyan jól felépítve. A karmánknak a tudattalanunk mélységesen sötét, titkos zugaiban rejlő, még feloldatlan részeire rávilágító, mivelhogy azokkal összhangban levő, bántó, és sértő, és megsebző, és kártevő sors-jelzéseink, építik tehát fel ezt az ellenség-képzetektől megtisztított, pozitív képzetektől álló Én-hit várat, ami ettől, az figyelmeztető ellenségek szeretetétől sziklaszilárd lesz! Az emberi létünk és ez által az egyetemes rendeltetésünk fundamentális kérdéséről van itt szó, vagyis arról, hogy részt akarunk-e venni tudatosan, abban a legnagyobb ember- és Isten-árlásban, amit a keresztény valláson keresztül „intéz” a keresztény egyház a Kr.U. 365-ben elkövetett legnagyobb szélhámosással, amelyben nem, hogy császári parancsra, de császáris zsarolásra és fenyegetésre hajtottak végre a Nagy Konstantin által a lóverseny-stadionba zsúfolt un. keresztény papok – püspökök és teológusok, akik éppen, hogy az ellenkezőjére fordították a Krisztusi beavatási tanítás lényegét és így kanonizáltak egy az isteni önmagunktól: az Én-magunktól minden hívet elidegeníteni képes, egységes vallást az eredeti és párját ritkítóan igaz krisztusi tanításokból. Így történt meg tehát, hogy a már Mózes által jelzett „Vagyok, aki Én vagyok” (A Magom, aki Én vagyok) tudatra alapozott beavatás, amelynek csak és csakis egyes szám első személyben van mágikus értelme (gnozisa), vagyis az Istennel való közvetlen – belső és bensőséges és meghitt és intim – kapcsolatnak a tana, át lett fordítva ismét csak egy ócska vallássá, egy égi protekcióért primitíven könyörgő – kunyeráló nyomorék-vallássá. És éppen attól a személytől kunyerálnak a hívei, aki az egyetemes Léttudattal, vagyis az Én-tudattal, az egyéni öntudaton keresztül történő egyesülési és azonosulási lehetőségnek, sőt: az egységesülési kötelességnek – A valóságos és tényleges boldogulásnak: a megváltásnak – a beavatását (keresztelését) tanította. Nem a protekcióért – kivételezettségért – való könyörgő imádkozást kell megtanulnunk, hanem azt, hogy miért és mitől van az, hogy: „Akinek van annak még adatik, és akinek nincs attól meg elvételük. Az immanens szellemi és lelki gazdagságnak a magától értetődő mágikus erejében való hitnek a csakugyan: csodálatos következményéről van szó. Az azonosulási lehetőségbe vetett hitnek a bátorságáról és az azonosulás bátorságának a hitéről! Mert honnan másról és mitől mástól lenne az lehetséges egyébként, hogy „Még nagyobb csodákat is fogtok művelni, mint amit én cselekedtem, az Én nevemben.” Vagyis az örök egyetemes Isteni azonosság tudatnak: az Én-vagyok tudatunknak a mágikus erejével! Az örök és egyetemes Én tudat-által! És nem az alárendelt és harmadlagos és negyedleges én tudat által! A krisztusi első szülötti jogon, amely mindannyiunkat, és mindegyikünket akik ép elmével születtünk, megillet, amennyiben méltónak találjuk magunkat erre, és nem kételkedünk. Akik nem kételkednek, mert nem hagyják, hogy a molyok, vagyis az árnyék-énjük kételkedő gondolatai szétrágnak ezeket a kincseket. Mert: ami ide vonatkozó kétely, tehát ami „az Igen – Igenen, és a Nem – Nem” igazságnál túl van, „az, az ördögtől való”, vagyis a hitetlenségtől való! És ebből a perspektívából az is teljesen világos, és logikus, hogy: „Aki nincs velem, az ellenem van.” – Aki nem az örök-énnel van, az logikus, hogy az örök Én ellen van! És végül is, tulajdonképpen a kereszt szimbóluma is ezt a totális figyelmeztető jelzéseknek a „tisztá bolond” – elfogadását jelenti, amit Jézus az emberi rációt messze meghaladó, de éppen azért cáfolhatatlan és félre értelmezhetetlen képi – szimbolikus aktusával tanított meg az emberiségnek, kár, hogy kénytelen volt ezt, nem valami szívmengető, derűs állapotban elvégezni. Ezért kell megváltónak nevezni. Mi viszont örömteljes, bolond - boldogsággal gyakorolhatjuk ezt a pozitív mágikus következményekkel is járó elfogadási és befogadási-, sőt: azonosulási aktusokból álló megváltódási folyamatot. Nincs tehát misztikus „egyszülöttséges” istenfiúi kivételezettség, amit a sátáni Nagy Constatntineék eszeltek ki annak érdekében, hogy az „alávalóikat” szellemi gyávaságban és kizsákmányolható – irányítható rabszolgaságban tartsák. Hanem csakis az örök Én vagyok létezik, az, az van-, aki Én vagyok egyszeri és személyes igazsága! Akkor vagyok tehát én boldog, és ép és egészséges megváltott személy, hogyha az „Én vagyok” pozitív mágikus következményekkel járó

bátorságára bátran és nyíltan válaszolok! – “Akinek van füle hallja.” A bölcsek köve, Avagy az ezer szirmú lótusz virág kelyhének a közepén tündöklő drágakönek, a Bolond krisztus-buddha tudatnak a ragyogása: Mindennek az elején és mindennek a kezdet-kezdetén van a boldog belső tudat- ragyogásom örök fénye, az odaadó öntudatom határtalan boldogsága, az örök és határtalan éberségem mindenható álma. És Én ebben az örök boldogságban ragyogok és én, az odaadó boldogság határtalan Én-tudatnak az örök ragyogása vagyok. E határtalan ragyogás boldogsága az én Mágikus Szeretet-magomban és a fénymag-tudatomban van: Ő, az Én, és Ő a külső és a belső nyugalom-edény, amiben az örök-szeretetem magát állandóan újjá és újjá szülve ragyog, és amiben én önmagam vagyok, mert én az isteni magomban a teremtést életre-szerető fény-nyugalmas rajongás vagyok. Ezért, a derűs Bolondságomban lakozó öröklét-tudatom az, az életforrás ami, örökkévalón és mindenhatóan az egyetemes egységben öngerjesztve, önmagát és az anyagot megteremtve, majd az anyagból anyagi lényeket fejlesztve, lüktetőn ragyog. Ez, a rajongva teremtő és teremtőn ragyogó, fényesen nyugalmas Én-tudat az örök Boldogságban van és ez a Boldogság a határtalan öröklét önmagát tápláló, önteremtő magomnak a magjában van. Én a teremtő-megváltó őserő magjában vagyok és a teremtő Én vagyok, mert mindig az első teremtésben él az, aki örökkévalón Én vagyok. Az örök boldogságban lakozó Én hozza létre folyamatosan a boldog öntudathoz szükséges életet és az áldott életkörülményeket. A megváltás a boldogság-táplálásért van és a teremtés a megváltásért van. Minden anyagi és anyagtalan boldogság feltételt és boldogság kelléket tehát, én, és az abszolút ősi Boldogság, vagyis a Boldog Teremtői öntudatom hoz létre előbb én-bennem, majd én-velem. Ezért nincs semmi más a teremtésben, nem létezik semmi, és senki olyan, mint amitől, és akitől félnem kellene, olyan erő, hatalom, vagy lény, vagy másik Én, aki nem a boldogságban van, és amitől egy hajszálnyit is félnem kellene, és akire még annál is kevesebbet haragudni kellene. Sem kint, sem idebent. Haragudni magamra, a mag-nyugalomra, a ragyogva teremtő boldog önmagamra? Tehát a Szeretetre? Vagy a szeretetet Boldossággá változtató a fényre? Az egyetlen valós értelemre? Az egyetlen szeretet magomra, aki Én vagyok az örök boldogságot szeretetté szelídítő határtalan fényben? Haragudni önmagamra? Nem lehet. Amit lehet, az, az arany-nyugalom ragyogásának és a ragyogó boldosságnak az örök és folytonos átélése, a boldogság-tudatom határtalan és folytonos megszülése és odaadó átélése, úgy kint, mint idebent. Gyakorlati megvalósítás: Ugyanakkor azt is kell tudni, hogy mindez érvénytelen az öntudat-változási, vagyis az én-tudatnak az Én-tudattá, vagyis az isteni öntudattá változtatási szükségére figyelmeztető, tehát a néha fájdalommal és szenvedéssel is járó, negatív karma-oldási sorsjelzéseknek is szívből örvideni képes Bolond-alapállás nélkül, a konkrét kamraoldást szolgáló, gyakorlati életfeladatok és azokkal járó személyi felelőségek vállalása nélkül. Például, minimum az önfenntartás vállalása, meg az utódokról való gondoskodás érdekében történő munkálkodás nélkül, amennyiben nincs ennek egészségi, vagy erőnléti akadálya, vagy (Ha nincs ennek un. objektív akadálya, mint pl. meddőséggel és – vagy nemzési képtelenséggel, együtt járó magas fokú szegénység.), tehát un. család- és gyermekvállalás nélkül. – Akik ezt megtették, mind meghaltak idejekorán, és csak a véres – tragikus történelmet olajozó ideológiának való, tanításaik maradtak fent, mint pl. az un. keresztény-vallás is.